

Până va veni

Până va veni

„Puneți-le în negoț până mă voi întoarce” (Luca 19.13).

„Pentru că, de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El” (1 Corinteni 11.26).

„Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni” (Apocalipsa 2.25).

Venirea Domnului pentru ai Săi este un adevăr bine cunoscut. Știm că El va reveni curând, deoarece El Însuși a spus: „Eu vin curând!” Această nădejde vie exista deja la primii creștini. Aceștia Îl așteptau zilnic pe Domnul și și-au organizat viața potrivit acestui eveniment. Și noi Îl putem aștepta zilnic pe Domnul. Această așteptare va avea o influență asupra vieții noastre ca creștini în această lume. Cum dorește Domnul Isus să ne găsească atunci când va veni? Versetele de mai sus ne dau răspunsul:

- să lucrăm

- să vestim moartea Sa

- să ținem cu tărie.

Să lucrăm până va veni

Cunoscuta pildă din Luca 19 prezintă un om de neam mare care, plecând într-o țară îndepărtată, le-a lăsat slujitorilor săi mine (monede de argint) cu care să facă negoț până se va întoarce. După ce s-a întors din călătoria sa, a examinat ce au făcut slujitorii săi cu minele în timpul absenței sale. Unul dintre slujitori a fost foarte harnic și a câștigat cu mult efort alte zece mine. Un altul a dobândit printr-o bună gospodărire cinci mine. Amândoi au fost lăudați în aceeași măsură de stăpânul lor. Cel de-al treilea slujitor s-a mulțumit însă doar să păstreze mina într-un ștergar, fără să facă ceva cu ea. El a fost mustrat de stăpânul său. Cu siguranță, ar fi fost lăudat și el chiar și numai pentru o mină câștigată în plus.

Și noi am primit ceva de la Domnul în timpul absenței Sale. Acest ceva îl putem folosi pentru El. Fiecare credincios, mic sau mare, sărac sau bogat, frate sau soră, are de făcut aici, pe pământ, o lucrare. Desigur, ea este diferită, dar fiecare are una anume. Noi trebuie doar să o recunoaștem în fața Domnului și să o facem în credincioșie. Trebuie să ne îndeplinim lucrările noastre și nu să căutăm pe cele pe care Domnul le-a încredințat surorilor sau fraților noștri. În ochii oamenilor sunt probabil lucrări „mari” și „mici”, dar Domnul nu răsplătește „mărimea” unei slujbe, ci credincioșia și dăruirea cu care o îndeplinim. Noi măsurăm cu alte etaloane decât Domnul, dar când este vorba de slujirea noastră, are valabilitate numai etalonul pe care îl aplică Domnul.

Să vestim moartea Sa până va veni

Deja la instituirea cinei, Domnul a spus: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea.” Trebuie să ne amintim de El, de ceea ce a făcut El la cruce. De ce a fost necesară o descoperire deosebită din partea lui Dumnezeu către Pavel în această privință? Nu este suficient să cunoaștem scena în care Domnul le-a dat ucenicilor Săi cina ca amintire permanentă a morții Sale? În primul rând recunoaștem cât de importantă este pentru Domnul strângerea laolaltă a preaiubiților Săi la Masa Sa pentru a vesti moartea Lui. În al doilea rând, 1 Corinteni 11 ne arată clar că cina în amintirea Sa este un lucru temporar. Facem aceasta „până va veni El”. A gândi la moartea Sa în legătură cu semnele dragostei Sale este o lucrare pentru acest pământ.

Fiecare ocazie de a vesti moartea Domnului este unică. Fiecare duminică, în care nu facem acest lucru din delăsare, este o ocazie pierdută, pe care nu o mai putem recupera. Când ai Săi se strâng pentru frângerea pâinii și noi lipsim, probabil din indiferență, Îl necinstim pe Domnul. Dorința Sa este să vestim moartea Lui până va veni. După ce ne va lua la Sine, nu vom mai putea îndeplini această dorință a Sa. De ne-am gândi la ceea ce a făcut Domnul pentru noi la cruce, la suferințele Sale de neînțeles și la dragostea Sa nemărginită! Atunci nu ne va veni greu să-i dăm răspunsul și să facem acest lucru „până va veni El”!

Să ținem cu tărie ce avem până va veni

În adunarea din Tiatira pătrunsese o învățătură rea, care nu corespundea gândurilor lui Dumnezeu. De aceea Domnul le-a cerut celor care nu aveau această învățătură să păstreze ceea ce aveau. Ce aveau ei de fapt? Fără îndoială, ceea ce se amintește în versetul 19: „Știi faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta și răbdarea ta”.

Și noi trăim într-o perioadă în care se impun învățături rele în creștinătate. Și pentru noi este valabilă invitația Domnului de a păstra ceea ce avem până va veni El. A doua epistolă către Timotei ne arată că aceasta este o responsabilitate personală în fața Domnului; El își va păstra însă întotdeauna din aceia care păzesc Cuvântul Său în credincioșie. Împreună cu aceștia putem ține cu tărie ceea ce avem. Dumnezeu nu ne lasă singuri, ci El ne dă dintre aceia care țin cu tărie la adevăr.

În acest loc se vorbește pentru prima dată în cele șapte scrisori despre venirea Domnului. El Însuși vestește că va veni din nou. Ce promisiune prețioasă pentru cel care dorește să țină cu tărie în credincioșie și în răbdare la Cuvântul lui Dumnezeu!

Domnul dorește să ne vadă ca unii care lucrăm, vestim moartea Sa și ținem cu tărie până va veni El. Numai când toate aceste părți sunt prezente în aceeași măsură, suntem sănătoși în credință și ducem o viață fericită și împlinită până va veni El.

